

**ROBERT
BRYNDZA**

**DEVÄŤ
BRESTOV**

Ljndeni

Deväť brestov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisky
www.albatrosmedia.sk

Lindenisky

Robert Bryndza
Deväť brestov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DEVÄŤ BRESTOV

ROBERT
BRYNDZA

Ljndeni

LIST OD AUTORA

Rád by som sa vám z celého srdca poďakoval za to, že ste sa rozhodli prečítať si prvú knihu z mojej novej detektívnej série. Ak sa vám kniha *Deväť brestov* zapáči, budem vám veľmi vďačný, ak o nej poviete svojim priateľom a rodine. Osobné odporúčanie má neuveriteľnú silu a pomôže mi dostať sa k novým čitateľom. Vaša podpora je veľmi dôležitá! Môžete napísať aj recenziu. Nemusí byť dlhá, stačí pár slov, ale aj to pomôže, aby si noví čitatelia našli niektorú z mojich kníh.

Britské pobrežné mesto Ashdean so svojou univerzitou a obyvateľmi je fiktívne, to isté platí o lokalite Thurlow Bay, kde Kate Marshallová býva na útese. Keby ste si tieto miesta chceli vyhľadať na mape Spojeného kráľovstva, predstavujem si, že Ashdean by ležal na južnom pobreží Anglicka, vedľa nádherného mestečka Budleigh Salterton. Fiktívna je aj psychiatrická nemocnica Great Barwell. Ostatné použité lokality sú skutočné, ale keďže ide o beletriu, dúfam, že mi odpustíte, ak som ich trochu pozmenil.

Ak sa o mne chcete dozvedieť viac alebo ak mi chcete poslať správu, navštívte moju internetovú stránku www.robertbryndza.com.

Kate Marshallová sa zakrátko vráti s ďalším dramatickým vyšetrovaním vraždy v druhej knihe. Dovtedy dovidenia...

Robert Bryndza

JESEŇ 1995

1

Detektívka Kate Marshallová sedela v metre a viezla sa domov, keď jej zazvonil mobil. Chvíľu jej trvalo, kým prehľadala zákutia dlhého zimníka, ale napokon ho našla vo vnútornom vrecku. Vytiahla veľký prístroj v tvare tehly, vysunula anténu a prijala hovor. Bol to jej šéf, detektív hlavný inšpektor Peter Conway.

„Prosím?“

„No konečne si sa ozvala!“ vyštekol bez úvodu. „V kuse ti vyvolávam. Načo sú tie mobily, keď nedvíhaš?“

„Prepáč. Celý deň som bola na súde kvôli procesu s Travisom Jonesom. Dostal tri roky, čo je viac, než som...“

„Psíčkár našiel v Crystal Palace Parku mŕtvolu mladého dievčaťa,“ prerušil ju. „Nahú. Na tele mala pohryznutia a na hlave igelitové vrecko.“

„Kanibal z Deviatich brestov...“

„Operácia Bolehlav. Vieš, že ten názov nemám rád.“

Kate chcela odpovedať, že ten názov sa stihol zaužívať a nezbavia sa ho, ale Conway nepatril medzi šéfov, ktorí si potrpia na nezáväznú konverzáciu. Prezývku Kanibal z Deviatich brestov vymysleli vrahovi novinári. Pred dvoma rokmi sa na vrakovisku našlo telo sedemnásťročnej Shelley Norrisovej – v juhozápadnom Londýne, neďaleko Temže, v lokalite s názvom Nine Elms, Deväť brestov. Prísne vzaté, páchatel svoje obete iba hrýzol, ale novinári po chytľavej prezývke pre sériového vraha hneď skočili. V priebehu dvoch rokov sa obeťami únosov stali ďalšie dve tínedžerky, zakaždým podvečer, pri návrate zo školy. Ich telá sa našli po niekoľkých dňoch v londýnskych parkoch. Nič tak nezvyší predajnosť novín ako vyčíňajúci kanibal.

„Kate? Kde si?“

Za oknom vozňa na nadzemnej trati bola tma. Kate sa zadívala na elektronickú tabuľu vo vozni.

„V metre. O chvíľu som doma.“

„Vyzdvihnem ťa pred stanicou, na našom mieste.“ Ani nestihla odpovedať a zložil.

***

O dvadsať minút ho Kate čakala na úzkom chodníku medzi staničným podchodom a frekventovanou hlavnou cestou, po ktorej sa pomaly posúval rad áut. Okolie stanice bolo rozostavané a Kate sa do svojho malého bytu vracala dlhou trasou popri prázdnych staveniskách. Potme sa tu neoplatilo túlať. Cestujúci, s ktorými vystúpila z metra, prešli cez cestu a rozprchli sa do tmavých ulíc. Obzrela sa ponad plece na vlhký prázdny podchod zahalený v tieňoch a nervózne prestupovala v lodičkách, medzi nimi mala na zemi položenú malú tašku s potravinami, ktoré si kúpila na večeru.

Na krk jej dopadla kvapka, potom ďalšia, vzápätí sa rozpršalo. Vyhrnula si golier kabáta, zhrbila sa a podišla bližšie k reflektorom áut uväznených v premávke.

Kate prideliť k operácii Bolehlav pred šesťnástimi mesiacmi, keď mal Kanibal z Deviatich brestov na konte dve obete. Bol to úspech, pracovať na takom ostro sledovanom prípade, najmä keď ju zároveň povýšili medzi detektívov v civile.

Za osem mesiacov, odkedy sa našlo telo tretej obete – sedemnásťročnej študentky Carly Martinovej –, stopa vychladla. Operáciu Bolehlav personálne zoštíhlili a Kate spolu s niekoľkými ďalšími nižšími šaržami prevelili naspäť do protidrogovej jednotky.

Kate v daždi žmúрила do dlhého radu áut. Spoza ostrej zákruty sa vynorili prenikavé lúče reflektorov, ale v diaľke nebolo počuť policajnú sirénu. Kate pozrela na hodinky a cúvla mimo dosahu ostrých svetiel.

Petra nevidela dva mesiace. Krátko predtým, ako ju prevelili, sa s ním vyspala. Málokedy sa s členmi svojho tímu stretával mimo práce, no raz sa na výnimočnom posedení pri poháriku dali do reči a Kate zistila, že jeho spoločnosť a inteligencia ju vzrušuje. Zostali v bare, aj keď už ostatní kolegovia odišli domov, a napokon skončili v jej byte. A potom ju na druhý deň večer pozval k sebe. Úlet so šéfom, a nie jednorazový, ale dvojnásobný, v nej zanechal výčitky svedomia. Chvíľkové zatmenie rozumu. Vlastne dve také zatmenia – a potom sa obaja spamätali. Kate mala silný zmysel pre morálku. Bola dobrá policajtká.

Vyzdvihnem ťa pred stanicou, na našom mieste.

Trápilo ju, že to Peter povedal do telefónu práve takto. Dvakrát ju viezol do práce a zakaždým vzal aj jej kolegu, detektíva Camerona Rosa, ktorý býval neďaleko. Kázal by čakať *na našom mieste* aj Camovi?

Chlad jej zozadu prenikol pod dlhý kabát a dážd' presiakol cez výrezy na „lepších topánkach“, ktoré si obula na súd. Kate zvesila plecía a sústredila sa na premávku. Takmer všetci šoféri boli muži, belosi, od tridsaťpäť do štyridsať rokov. Demograficky zodpovedali profilu sériového vraha.

Prefrčala okolo nej špinavá biela dodávka, šoférovu tvár zahmlievala dažďová voda na prednom skle. Polícia bola presvedčená, že Kanibal z Deviatich brestov unáša obeť v dodávke. Na telách dvoch obetí sa našli vlákna z koberca, ktoré zodpovedali výbave bielej dodávky Citroën Dispatch z roku 1994, akých bolo v Londýne a na okolí zaregistrovaných

vyše stotísíc. Kate zišlo na um, či kolegovia, ktorých nechali na operácii Bolehlav, ešte stále kontrolujú ten zoznam majiteľov bielych dodávok Citroën Dispatch. A kto je táto nová obeť? V novinách sa žiadna nezvestná nespomínala.

Na semafore naskočila červená a pár metrov od nej zastal v rade áut malý modrý Ford. Muž, ktorý v ňom sedel, bol typ finančníka zo City – asi päťdesiatpäťročný tučniak v pásikovanom obleku a s okuliarmi. Uvidel Kate, veľavýznamne zdvihol obočie a zablikal reflektormi. Kate sa odvrátila. Modrý Ford sa posunul bližšie, až k radu áut pred sebou, a okno na strane spolujazdca sa ocitlo takmer na jej úrovni. Sklo sa spustilo, muž sa natiahol k oknu.

„Ahoj. Vyzeráš uzímená. Ja by som ťa vedel zohriať...“ Potľapkal po sedadle vedľa seba a vystrčil tenký špicatý jazyk. Kate zmeravela. V hrudi sa jej rozliala panika. Zabudla, že má preukaz a že je policajtká. Všetko jej to vyfučalo z hlavy a ochromil ju strach. „No tak. Nastúp. Zohrejem ťa,“ dodal. Znovu netrpezlivo potľapkal po sedadle.

Kate cúvla od obrubníka. Podchod za ňou bol tmavý a prázdny. Ostatní šoféri čakajúcich áut boli muži a pôsobili ľahostajne, zakuklení vo svojich vozidlách. Na semafore stále svietila červená. Dážď lenivo bubnoval na strechy áut. Muž sa nahol a dvere na strane spolujazdca sa pootvorili. Kate ešte o krok cúvla, ale pripadala si ako v pasci. Čo ak vystúpi z auta a sotí ju do podchodu? „Tak už nerob drachoty. Za koľko?“ povedal muž. Z tváre mu zmizol úsmev a Kate si všimla, že má rozopnuté nohavice. Spodky mali vyblednutú sivú farbu. Prstom siahol pod gumu a odhalil penis v húštine šedivejúcich chlпов.

Kate stála ako prikovaná, silou vôle sa pokúšala privolať na semafor zelenú.

Odrazu sa do ticha zarezal vreskot policajnej sirény, rad áut aj klenbu podchodu ožiaril blikajúci modrý maják. Muž si rýchlo vytiahol spodky, zapol si nohavice a zavrel dvere. Aktivoval centrálné zamykanie. Na tvár sa mu vrátil ľahostajný výraz. Kate zašmátrala v kabelke a vytiahla policajný preukaz. Podišla k modrému Fordu a pricapla preukaz na okno na strane spolujazdca. Hnevala sa sama na seba, že to nespravila už skôr.

Petrovo neoznačené policajné auto s blikajúcim modrým majákom na streche prekĺzlo po krajnici, sčasti aj po trávinatej ploche. Na semafore naskočila zelená. Auto vpredu odišlo a Peter sa zaradil na miesto po ňom. Muž vo Forde panikáril, prihládzal si vlasy a kravatu. Kate ho prebodla pohľadom, vložila si policajný preukaz naspäť do kabelky a zamierila k Petrovmu autu.

2

„Prepáč, že si musela čakať. Práve je najväčšia špička,“ povedal Peter a energicky sa na ňu usmial. Z miesta spolujazdca zobral hromadu papierov a preložil ich za svoje sedadlo. Bol to fešák pred štyridsiatkou, širokoplec s hustými tmavými kučeravými vlasmi, vysokými lícnymi kosťami a jemnými hnedými očami. Oblečený mal drahý čierny oblek na mieru.

„V poriadku,“ odvetila, s úľavou pred seba položila kabelku aj tašku s potravinami a klesla na sedadlo. Len čo zavrela dvere, Peter dupol na plyn a zapol sirénu.

Na strane spolujazdca bolo sklopené horné tienidlo, a keď ho Kate dvíhala, zazrela v zrkadielku svoj obraz. Nebola nalíčená ani vyzývavo oblečená a vždy sa považovala za trochu obyčajnú. Nebola jemná. Mala skôr drsné črty. Vlasy po pleciah si zopla vzadu a zastrčila si ich pod golier dlhého zimníka, nevystavovala ich na obdiv. Jediným výraznejším prvkom jej tváre boli nezvyčajné oči: nápadne nevädzovomodré s tmavooranžovými škvrnkami vystreľujúcimi od zreničiek. Spôsobovala ich sektorálna heterochrómia, vzácna porucha, pri ktorej majú oči dve farby.

Druhým, menej trvalým pútavým prvkom bola rozbitá pera, na ktorej sa práve vytvárala chrasta: dielo podráždeného opilca, ktorý pred pár dňami kládol odpor pri zatýkaní. Nemala strach, keď sa s ním natahovala, a nehanbila sa za to, že ju udrel. Patrilo to k policajnej práci. Prečo v nej teda vyvolali hanbu nemravné návrhy toho slizkého biznismena? To on mal trápne ovisnuté sivé spodky a krátky úd.

„Čo to bolo? To s tým autom vzadu?“ spýtal sa Peter.

„Ále, nesvietilo mu jedno brzdové svetlo,“ odvetila. Bolo jednoduchšie klamať. Rozpaky jej nedovolili povedať prav-

du. Zahнала toho muža a jeho modrý Ford do zadnej časti mysle. „Povolal si na miesto činu celý tím?“ spýtala sa.

„Samozrejme,“ prisvedčil a pozrel na ňu. „Keď sme dotefonovali, zavolať mi vicekomisár Anthony Asher. Vyjadril sa, že ak táto vražda súvisí s operáciou Bolehlav, stačí slovo a dostanem k dispozícii všetky zdroje, ktoré potrebujem.“

Na štvorke prefrčal kruhový objazd a odbočil smerom ku Crystal Palace Parku. Peter Conway bol kariérny policajný dôstojník a Kate nepochybovala, že keby vyriešil tento prípad, vystrelilo by ho to do funkcie superintendenta alebo dokonca hlavného superintendenta. Už dnes bol najmladším príslušníkom v dejinách metropolitnej polície, ktorého povýšili na detektíva hlavného inšpektora.

Okná sa začali zahmlievať a Peter zapol kúrenie. Oblúk pary na prednom skle sa zvlnil a ustúpil. Kate medzi skupinou radových domov zachytila rozsvietenú siluetu Londýna. Žiarili tam milióny svetiel, bodiek na čiernej látke oblohy, čo symbolizovali domovy a kancelárie miliónov ľudí. Kate si položila otázku, ktoré svetlo asi tak patrí Kanibalovi z Deviatich brestov. Čo ak ho nikdy nenájdeme? pomyslela si. *Polícia nikdy nenašla ani Jacka Rozparovača, a to bol vtedy Londýn v porovnaní s dneškom maličký.*

„Máme nejaké stopy z databázy bielych dodávok?“ spýtala sa.

„Vypočuli sme ďalších šesť mužov, ale ich DNA sa nezhoduje s DNA nášho človeka.“

„Zaujímavé, že na obetiach necháva svoju DNA. Nie je to len nepozornosť alebo nedostatok ovládania. Ako keby si značkoval svoje územie. Ako pes.“

„Myslíš, že chce, aby sme ho chytili?“

„Áno... Nie... Možno.“

„Správa sa, ako keby bol neporaziteľný.“

„Myslí si, že je neporaziteľný. Ale raz urobí chybu. Tak ako všetci,“ zdôraznila Kate.

Odbočili k severnému vchodu do Crystal Palace Parku. Čakalo tam policajné auto a príslušník im mávol, že môžu prejsť. Išli po dlhej rovnej štrkovej ceste, ktorá bola za normálnych okolností určená pre chodcov. Lemovali ju veľké duby, z ktorých padali listy, s mokrým plieskaním narážali na predné sklo a zachytávali sa do stieračov. V diaľke trčal nad stromami rozhlasový vysielateľ z Crystal Palace ako štíhlejšia Eiffelova veža. Cesta klesala a končila sa na malom parkovisku vedľa dlhého plochého trávniku, ktorý sa tiahol k zalesnenej oblasti. Celý trávnik obkolesovala policajná páska. V strede bol ešte druhý, menší kruh, natiahnutý okolo bieleho forenzného stanu, ktorý svietil v tme. Vedľa druhého kruhu stála dodávka patológa, štyri motorizované hliadky a jedna veľká biela policajná dodávka.

Tam, kde sa asfalt stretával s trávou, sa policajná páska trepotala vo vetre. Privítali ich dvaja uniformovaní policajti: muž v strednom veku, ktorému brucho prevísalo cez opasok, a vysoký štíhly mládenec, ktorý ešte stále vyzeral ako tínedžer. Kate a Peter ukázali preukazy staršiemu policajtovi. Nad oči mu prevísali poklesnuté viečka, a keď hodil pohľad na ich preukazy, Kate pripomenul chameleóna. Vrátil im ich a išiel nadvihnúť policajnú pásku, potom však zaváhal a pozrel na rozsvietený stan.

„Za celé roky som ešte nič takéto nevidel,“ poznamenal.

„Kto bol prvý na mieste činu? Vy?“ spýtal sa Peter – nevedel sa dočkať, kedy už policajt nadvihne pásku, ale nechcel to spraviť sám.

„Ja. Som strážnik Stanley Gresham, pane. A toto je strážnik Will Stokes,“ ukázal na mladého policajta, ktorý sa odrazu zmaštil, odvrátil sa od nich a vyvracal sa cez policajnú pásku. „Dnes je prvý deň v službe,“ dodal a pokrútil hlavou. Kate súcitne pozrela na mladého policajta, ktorého znovu naplo a z úst mu viseli tenké pásiky slín. Peter si z vnútorného vrecka vytiahol čistú bielu vreckovku a Kate zišlo na um, že ju ponúkne mladému policajtovi, ale pritisol si ju na nos a ústa.

„Chcem, aby sa miesto činu hermeticky uzavrelo. Nikomu ani slovo,“ zavelil Peter.

„Samozrejme, pane.“

Peter zamával prstami pri policajnej páske. Stanley ju nadvihol a prešli popod ňou. Trávnik sa zvažoval k druhému kruhu, kde čakali detektív Cameron Rose a detektívka inšpektorka Marsha Lewisová. Cameron, rovnako ako Kate, mal okolo dvadsaťpäť rokov, a Marsha bola zo všetkých najstaršia, zavalitá päťdesiatnička v elegantnom čiernom nohavicovom kostýme a dlhom čiernom kabáte. Strieborné vlasy nosila ostrihané nakrátko a mala zachrípnutý prefajčený hlas.

„Dobrý večer, pane,“ pozdravili všetci zborovo.

„Ako to vyzerá, Marsha?“ spýtal sa Peter.

„Všetky východy z parku sú uzavreté a nechala som sem doviezť miestnych policajtov, aby sa mohlo rozbehnúť hľadanie odtlačkov, prečesávanie terénu a obchádzky po domoch. Už je tu aj forenzná patologička a je pripravená porozprávať sa s nami,“ hlásila Marsha.

Cameron bol vysoký a tenký, nad všetkými sa týčil. Nestihol sa prezliecť a v džínsoch, teniskách a zelenej zimnej vetrovke pripomínal skôr nedôveryhodného tínedžera než

detektíva. Kate letmo zišlo na um, čo asi robil, keď ho zavolali na miesto činu. Predpokladala, že prišiel s Marshou.

„Kto je tu?“ spýtal sa Peter.

„Leodora Gravesová,“ odvetila Marsha.

***

V rozsvietenom stane bolo horúco, jas reflektorov až pálil v očiach. Forezná patologička Leodora Gravesová, nízka tmavá žena s prenikavými zelenými očami, pracovala s dvomi asistentmi. V blatistej priehlbine na trávniku ležalo nahé mladé dievča. Na hlave mala natiiahnuté priesvitné igelitové vrecko, pevne uviazané okolo krku. Bledú pleť mala pofrkanú od hlíny a krvi a posiatu množstvom zárezov a škrabancov. Na zadnej časti stehien aj na zadku mala niekoľko hlbokých rán po uhryznutí.

Kate zastala vedľa tela, už teraz sa potila pod kapucňou a maskou hrubej bielej foreznej kombinézy. Na napnuté plátno stanu bubnoval dážď a Leodora musela hovoriť hlasnejšie.

„Obet' leží na pravom boku, pravú ruku má pod hlavou. Ľavá ruka spočíva rovno pri tele, je vystretá. V spodnej časti chrbta, na zadku a na stehnách má šesť rán po uhryznutí.“ Ukázala na najhlbšie rany, kde chýbalo mäso, boli také hlboké, až z nich vytrčala chrbtica dievčata. Leodora chytila hlavu obete a jemne ju nadvihla – okolo krku bola ovinutá tenká šnúra, ktorá sa zarezala do nafúknutej pokožky. „Všimnite si špeciálny uzol.“

„Opičia päšť,“ prvýkrát prehovoril Cameron. Hlas mu znel otrasene. Hoci masky forezných kombinéz zakrývali tváre kolegov, Kate im v očiach videla zdesenie.

„Áno,“ prisvedčila Leodora a podržala uzol v rukavici. Nezvyčajná na ňom bola séria prelínajúcich sa slučiek, takže výsledok pripomínal kľbko vlny, ktoré sa takmer nedá napodobniť strojom.

„Je to on. Kanibal z Deviatich brestov,“ vyhlásila Kate. Slová jej vyšli z úst, skôr než ich stihla zastaviť.

„Viac budem vedieť po pitve, ale... áno,“ prikývla Leodora. Dážď zhustol, hlasnejšie bubnoval na streche stanu. Patologička jemne vrátila hlavu dievčaťa na ruku, kde predtým ležala. „Máme dôkazy, že bola znásilnená. Zistila sa prítomnosť telesných tekutín a páchatel ju mučil, porezal ostrým predmetom a popálil. Na ramenách a na vonkajšej strane stehien vidieť popáleniny. Zrejme ich spôsobil cigaretový zapaľovač z auta.“

„Napríklad z bielej dodávky Citroën Dispatch,“ povedala Kate. Peter na ňu zagánil. Mala radšej mlčať.

„Príčina smrti?“ spýtal sa.

„Musím urobiť pitvu, ale v tomto štádiu by som sa neoficiálne vyjadrila, že zadusenie igelitovým vrecom. Na tvári a na krku sú bodky, stopy podkožného krvácania.“

„Ďakujem, Leodora. Teším sa na výsledky pitvy. Dúfam, že toto chůda dievča rýchlo identifikujeme.“

Leodora kývla na svojich asistentov, ktorí priniesli nosidlá s čiernym vrecom. Zložili ho vedľa tela a jemne prevrátili mladú ženu na nosidlá. Na nahom tele mala vpredu malé okrúhle popáleniny a škrabance. Nedalo sa odhadnúť, ako pred smrťou vyzerala – tvár bola pod igelitom groteskne skreslená. Videli z nej najmä veľké belasé oči, po smrti zahmlené a zmeravené. Pri pohľade na výraz tých očí sa Kate striasla. Nebolo v nich ani stopy po nádeji, ako keby jej v očiach zamrzla posledná myšlienka. Vedela, že zomrie.

3

Kate pohľad na dobité telo mladej ženy rozrušil, navyše sa cítila vyčerpaná, keďže už mala za sebou aj poriadne dlhý deň, ale vyšetovanie takéhoto rozsahu treba dať rýchlo do pohybu. Len čo vyšli z forenzného stanu, Kate dostala na starosť velenie nad obchôdzkami po domoch na Thicket Road, dlhej ulici s elegantnými vilami na západnej strane parku.

Hoci mala v tíme osem príslušníkov, trvalo im takmer päť hodín, kým prešli celú ulicu, a dážď nepoľavil. Ich hlavná otázka – *Videli ste bielu dodávku značky Citroën Dispatch 1994 alebo niekoho podozrivého?* – vyvolala medzi obyvateľmi Thicket Road strach a zvedavosť. Pátranie po bielej dodávke sa široko medializovalo, ale polícia sa nemohla vyjadrovať k detailom prípadu. Aj tak však ľudia, s ktorými sa Kate rozprávala, zväčša vedeli, že vyšetruje prípad Kanibala z Deviatich brestov, a mali vlastné názory, otázky a podozrenia. To všetko vytvorilo nekonečné stopy, ktoré bude treba sledovať.

Tesne po polnoci Kate a jej tím zavolali k hlavnému stano-
vištiu na stanici. Telo mladej ženy bolo momentálne v márnici, pripravené na pitvu, a prečesávanie Crystal Palace Parku znemožňovala zlá viditeľnosť a hustý lejak, takže ich na noc stiahli a pokračovať sa malo až ráno.

Policajt, s ktorým Kate pracovala, nasadol do služobného autobusu, čo mal namierené naspäť do severného Londýna, takže Kate zostala na parkovisku sama. Už si chcela zavolať taxík, keď na aute v opačnom rohu blikli svetlá a uvidela, ako k nej kráča Peter.

„Potrebuješ odviezť domov?“ spýtal sa. Aj on bol do nitky premočený a unavený a Kate mu pripísala bod k dobru za to, že si vysúkal rukávy a nezostal sedieť v policajnej do-

dávke so šálkou kávy. Poobzerala sa po parkovisku. Zostali tam tri policajné autá, ale predpokladala, že patria kolegom, ktorí si vyťahli čierneho Petra a musia zostať strážiť v parku.

Videl, že váha.

„Nie je to problém a aj tak si si u mňa v aute nechala tašky,“ dodal. Keď videla, ako málo nadšenia v ňom budí predstava, že ju odvezie domov, bola v ešte väčšom pokušení tú ponuku prijať.

„Vďaka, si milý,“ odvetila a odrazu zatúžila po horúcej sprche, čaji a hrianke nahrubo natretej vrstvou masla a medu a potom po teplej posteli. Otvoril kufor auta a z tašky vylovil zásobu uterákov.

„Ďakujem,“ povedala, jeden uterák si vzala, prehodila si ho cez plecia a vyžmýkala si mokrý chvost. Otvorila dvere na strane spolujazdca a videla, že jej nákupná taška je ešte stále na podlahe. Peter otvoril najskôr dvere na strane vodiča a potom priehradku. Pohrabal sa v nej, vytiahol manuál a zväzok kľúčov, až napokon našiel škatuľku s vlhkými utierkami. Rýchlo si očistil ruky, potom hodil špinavé utierky pod auto.

„Našlo sa niečo pri prečesávaní?“ spýtala sa ho.

„Zopár vláken, ohorky, topánka, ale sme v parku – ktovie, komu patria.“

Prestrel uterák na sedadlo spolujazdca, potom zo stretovej konzoly vytiahol termosku a podal jej ju, nato ešte prestrel ďalší uterák na sedadlo vodiča. Kate ho pobavene pozorovala. Pôsobil tak domácky, ako sa nevedomky teatrálna naťahoval s uterákmi, aby boli improvizované poťahy na sedadlá hladké a neposúvali sa.

„Tuším si prvý človek, ktorého som videla, že sa pokúša postlať autosedadlo,“ poznamenala.

„Sme celí premočení a toto je nové auto. Nevieš si predstaviť, ako som musel bojovať, aby som ho získal,“ odvetil zamračené.

Po prvý raz za celý večer prejavil nejakú emóciu. Špinavé autosedadlá mu spôsobovali skutočnú úzkosť. Kate zišlo na um, či sa to stáva po dlhom čase v policajnej službe. Človek sa obrní proti hrôzám a trápia ho nepodstatné drobnosti.

Cestou naspäť do Deptfordu mlčali. Kate hľadela von oknom. Zmietala sa medzi nutkaním dostať z hlavy obraz toho mladého dievčaťa a úsilím ponechať ho tam. Nezabudnúť na jej tvár, zapamätať si každý detail.

Kate bývala v prízemnom byte za dlhým nízkym radom obchodov hneď pri Deptford High Street. Ku vchodu sa išlo cez štrkové parkovisko plné výtlkov a Petrovo auto nadsakovalo po zaplavených jamách. Zastali pred jej vchodom pod ovísajúcou markízou, vedľa zadného vchodu do miestnej čínskej reštaurácie, kde stála hromada prepraviek s prázdnyimi fľašami od nealka. Petrove reflektory sa odrazili od bledej zadnej steny jej bytovky a osvetlili interiér auta.

„Vďaka za odvoz,“ povedala, otvorila dvere a natiahla nohu, aby sa vyhla veľkej kaluži. Naklonil sa a podal jej nákupnú tašku.

„Nezabudni si toto tu. A ráno o desiatej na stanici.“

„Maj sa.“

Vzala tašku a zavrela dvere na aute. Reflektory osvietili parkovisko, keď hľadala vo vrecku kľúč a otvorila vchodové dvere, potom nastala tma. Obrátila sa a uvidela jeho miznúce zadné svetlá. Dopustila sa hlúpej chyby, že sa vyspala so svojím šéfom, ale keď teraz videla tú mŕtvu mladú ženu a vedela, že jej vrah je stále na slobode, tento jej problém pôsobil ako maličkosť.

4

V byte bolo chladno. Z parkoviska sa dalo dovidieť cez okno do malej kuchyne, tak Kate rýchlo zatiahla žalúzie a až potom zažala svetlo. Dopriala si dlhú sprchu a stála pod ňou, kým sa neprehriala až na kosť, potom si obliekla župan a vrátila sa do kuchyne. Ústredné kúrenie pracovalo, s kлокotaním poháňalo horúcu vodu cez radiátory a miestnosť sa zohrievala. Kate z ničoho nič vyhladla. Šla vytiahnuť z nákupnej tašky lazane do mikrovlnky, ale navrchu ležal zväzok kľúčov a termoska z Petrovho auta. Termosku položila na linku a prešla k telefónu na kuchynskej stene, že mu pošle signál na pager, aby sa netrepal celú cestu domov a nezistil až pred dverami, že nemá kľúče. Už-už mu chcela zavolať, keď si podrobnejšie všimla kľúče, ktoré držala v ruke. Boli štyri, všetky veľké a staré.

Peter býval v novom byte neďaleko Peckhamu. Na vchodových dverách bola moderná zámka. Jasne si to pamätala z druhej noci, keď ju pozval na večeru. Váhala vtedy pred dverami, upierala oči práve na tú zámku a vravela si: *Dofrasa, čo to stváram? Prvý raz som bola opitá. Teraz som triezva, a zase s ním idem do postele.*

Kľúče v jej ruke boli staromódne, dózické, a na krúžku bola uviazaná krátka šnúra. Šnúra bola tenká, s červeno-modrým prepleteným vzorom. Pevná šnúra. Silná a kvalitná. Poobracala si ju v ruke – zakončoval ju uzol. Opičia päšť. Vrátila slúchadlo na vidlicu a uprene hľadela na kľúče.

Kate sa zdalo, akoby sa jej dlážka pod chodidlami naklonila. Zježili sa jej chĺpky na rukách. Zavrela oči, pod viečkami jej prebleskovali fotografie mŕtvych dievčat z miest činu – každá mala na krku pevne uviazané igelitové vrečko,

v ktorom sa vytvorilo vákuum a znetvorilo jej črty. Omotané šnúrou zaviazanou na uzol. Otvorila oči a pozrela na kľúče a na opičiu päšť.

Nie. Od únavy už počuje trávu rásť.

Odtiahla si stoličku a sadla si za kuchynský stôl. Čo vie o Petrovi mimo práce? Otec mu zomrel. Zachytila kdesi reči o tom, že jeho mama je duševne chorá. Dlhodobu v nemocnici. Mal ťažké detstvo, od ktorého sa musel odosobniť, a je hrdý, že sa mu to podarilo. Nadriadení si ho považujú. Nemá priateľku ani manželku. Ako sa vraví, oženil sa so svojou prácou.

Čo ak tie kľúče patria nejakému jeho známemu? Prípadne matke? Hodili by sa do veľkých dvier alebo do ťažkej zámky. Pri vyšetrovaní pracovali s hypotézou, že vrah potrebuje nejaké miesto, kde drží dodávku a obeť. Nejaký skladovací priestor alebo veľkú garáž. Keby mal Peter napríklad prenajatý sklad, bol by to spomenul, a Kate si dobre pamätala, ako šomral na dom, v ktorom býval. Vrazil, že zaplatil celý majetok za miesto v podzemnom parkovisku a že nemá garáž.

Nie. Po dlhom náročnom dni je utáhaná, potrebuje sa vyspať.

Položila kľúče na kuchynskú linku a vytiahla z tašky lazanu. Stiahla vonkajší obal, položila malú plastovú škatuľku do mikrovlnky a nastavila dve minúty. Ruka jej zastala nad časovačom.

Spomenula si, ako zavolali odborníka, bývalého skautského vedúceho, ktorý im v zasadačke vysvetľoval, ako funguje uzol opičia päšť. Na tomto uzle je výnimočné, že ho dokáže uviazať len človek s určitými zručnosťami. V zásade sa viaže len na konci šnúry alebo povrazu ako ozdoba a závažie,

aby sa ním dalo ľahšie vrhať. Názov dostal podľa toho, že pripomína malú zaťatú päšť alebo labku.

Lazane sa pomaly krútili v mikrovlnke.

Bývalý skautský vedúci im porozprával, že väčšina mladých chlapcov sa naučí viazať uzly u skautov. Opičia päšť spomedzi nich nemá veľké praktické využitie, je to skôr uzol, ktorý viažu nadšenci. Všetci v zasadačke sa ho pod dohľadom odborníka pokúsili uviazať a podarilo sa to len Marshe. Peter žalostne zlyhal a ešte si aj zo seba ťahoval, ako mu to nejde.

„Márnosť, nesmejte sa mi, do ôsmich rokov som si nevedel zaviazať šnúrky na topánkach!“ zvolal. Všetci policajti v zasadačke sa zasmiali a Peter si v hraných rozpakoch zakryl rukami tvár.

Kľúče boli staré, trošku hrdzavé. A dobre naolejované, aby zľahka fungovali. Šnúra sa kde-tu ligotala a opičia päšť na nej vyzerala stará, olej a špina sa do nej už stihli zažrať.

Kate si obhrýzala nechty, ani si nevšimla, že mikrovlnka trojnásobným hlasným pípnutím oznámila koniec ohrievania.

Posadila sa za kuchynský stôl. Prvé tri obete boli študentky od pätnásť do sedemnášť rokov. Všetky boli unesené vo štvrtok alebo v piatok a ich telá sa našli začiatkom nasledujúceho týždňa. Všetky obete boli športové typy a vo všetkých troch prípadoch ich vrah uniesol, keď sa vracali domov z tréningu po vyučovaní. Únosy prebehli dokonale, vrah teda musel vedieť, kde obete budú, a striehnuť na ne.

Vypočuli učiteľov telocviku vo všetkých mestských častiach a viacerých predvolali na policajnú stanicu, rovnako sa zamerali na učiteľov, ktorí mali na svoje meno registrované biele dodávky Citroën Dispatch 1994. Ani u jedného sa

nezhodovala DNA. Potom sa sústredili na rodičov obetí a priateľov rodičov. Sieť sa rozširovala, teórie o tom, čo môže obeť spájať s vrahom, boli čoraz divokejšie. Kate si spomenula na otázku, ktorá bola napísaná na tabuli v zasadačke.

KTO MAL PRÍSTUP K OBETIAM V ŠKOLE?

Náhla myšlienka ňou prebehla ako elektrický šok. Mali zoznam učiteľov, školských asistentov, školníkov, dopravných asistentov, kuchárov... ale čo polícia? Policajti chodia často do škôl prednášať deťom o drogách a slušnom správaní.

Peter ju dvakrát zobral so sebou do školy, kde mestským deťom rozprávali o bezpečnosti na cestách. Pracoval aj na protidrogovej prezentácii v londýnskych školách. Koľko škôl už navštívil? Dvadsať? Tridsať? Je to také očividné? Alebo je len vyčerpaná a prepracovaná? Nie... Peter sa vyjadril, že navštívil školu tretej obeť Carly Martinovej mesiac predtým, než zmizla.

Kate vstala a pozrela sa do kredenca. Našla len fľašu suchého sherry, ktorú kúpila, aby mala čo ponúknuť mame počas jej poslednej návštevy. Naliala si poriadne do pohára a napila sa.

Čo ak nikdy nezískajú nijaké stopy, lebo Kanibal z Deviatich brestov je zároveň Peter Conway? O slovo sa prihlásili spomienky na dve noci, ktoré spolu strávili, a Kate ich zahнала preč, netúžila sa k tomu vracieť. Sedela a triasla sa. Naozaj má odvahu obviniť svojho šéfa, že je sériový vrah? Potom jej zrak padol na Petrovu termosku vedľa mikrovlnky. Napil sa z nej v aute. Bude na nej jeho DNA.

Kate vstala s roztrasenými nohami. Kabelku mala na dlážke pri dverách a chvíľu jej trvalo, kým ju otvorila. Vo vnútornom vrecku našla nové igelitové vrecko na dôkazy.

Na termoske je Petrova DNA. A DNA Kanibala z Deviatich brestov už máme. Mohla by som potichu požiadať, aby ich porovnali.

Natiahla si čisté latexové rukavice a priblížila sa k termoske, ako keby chcela chytiť divé zviera. Zhlboka sa nadýchla, vzala ju z kuchynskej linky a vložila do vrecka, ktoré okamžite zatvorila. Vrecko položila na maličký kuchynský stôl. Pripadalo jej to ako zrada všetkého, v čo verila. Chvíľu mlčky stála, počúvala bubnovanie dažďa na streche, znovu si odpila zo sherry a cítila, ako ju zvnútra zohrieva a trochu zmierňuje paniku.

Nikto o tom nemusí vedieť. Koho diskkrétneho by mohla osloviť? Je tu Akbar z forenzného. Raz ho stretla, keď vychádzal z gej baru v Soho. Bol to trápny okamih. Ona bola s mužom, on takisto. Na druhý deň ju po práci pozval na pohárik a Kate ho ubezpečila, že jeho tajomstvo, ak je to teda tajomstvo, je u nej v bezpečí.

Hneď ráno mu zavolá, vyberie sa skôr do roboty a nechá z termosky zobrať vzorku. Alebo sa možno vyspí a toto všetko bude ráno pôsobiť len ako šialená teória.

Ozvalo sa klopanie na dvere a Kate z ruky vypadol pohár. Rozbil sa, na linoleu sa rozprsklo sklo a hnedá tekutina. Nastalo ticho a potom sa ozval hlas: „Kate. To som ja, Peter, stalo sa ti niečo?“ Pozrela na hodiny. Už sú takmer dve. Znovu sa ozvalo klopanie. „Kate? Počul som, ako sa rozbilo sklo. Si okej?“ Hlasnejšie zabúchal na dvere.

„Nič mi nie je!“ zvolala s pohľadom upretým na neporiadok na dlážke.

„Neznie to tak. Môžem otvoriť?“

„Práve mi pred dverami spadol na dlážku pohár. Čo tu vlastne robíš?“

„Máš moje kľúče?“ spýtal sa. „Tuším mi v aute spadli do tvojej tašky.“

Nastalo dlhé ticho. Kate prekročila rozbité sklo, potichu nasadila retiazku a otvorila dvere. V medzere stál Peter, celý premočený, s vyhrnutým golierom. Naširoko sa usmieval. Pomyslela si, že zuby má veľmi rovné a biele.

„Fajn, už som sa bál, že si si medzitým ľahla. Budem od teba potrebovať tie svoje kľúče.“

5

Kate pozrela na Petra. Parkovisko za ním bolo tmavé a nevidela jeho auto.

„Kate. Strašne leje. Môžem ísť na chvíľu dnu?“

„Je neskoro. Počkaj,“ povedala a nahla sa ponad rozbité sklo po kľúče na kuchynskej linke. „Nech sa páči.“ Keď mu ich podávala v dlani, stretli sa im oči. Pozrel na malú slučku skrútenú v jej trasúcej sa ruke, s opičou pästou na konci. Potom sa na ňu uškrnul.

Kate neskôr rozmýšľala, čo mohla urobiť inak. Keby zažartovala, že je to rovnaký uzol, aký používa vrah, zobral by si kľúče a odišiel by domov?

„Dostal som na ceste defekt. Vtedy som zbadal, že v priehradke mi chýbajú kľúče,“ prelomil mlčanie a utrel si z tváre dažďové kvapky. Zväzok si však nevzal a Kate tam zostala stáť s vystretou rukou.

„Kate. Premoknem tu do nitky. Môžem ísť dnu?“

Zaváhala a preglgla, ale mala suché hrdlo.

Zaprel sa plecom do dverí a retiazka bez problémov povolila. Prekročil prah, prinútil ju cúvnuť do kuchyne. Zavrel za sebou dvere a stál tam, celý premočený.

„Čo je?“

Pokrútila hlavou.

„Nič. Prepáč,“ odvetila. Hlas jej ticho chripel.

„Potrebujem uterák... som celý mokrý.“

Celá situácia pôsobila neskutočne. Kate vyšla z kuchyne, zamierila ku skrini a vytiahla z nej uterák. Myslel jej bežala na plné obrátky. Musí konať normálne. Poobzerala sa po niečom, čím by sa mohla brániť. Schmatla malé hladké sklenené ťažidlo. Jediné, čo sa aspoň vzdialene ponášalo na zbraň.

Keď sa vrátila do kuchyne, dych sa jej zasekol v hrdle. Peter stál uprostred miestnosti a cival na termosku v igelitovom vrecku na dôkazy na kuchynskom stole. Keď sa k nej obrátil, črty mal rovnaké, ale hnev ho celkom zmenil. Prípomínal zviera, čo sa chystá zaútočiť. Oči mal vytreštené, zreničky rozšírené a ceril zuby.

Urob niečo! zaškriekal jej v hlave hlas. Nemohla sa však pohnúť. Ozval sa rachot – ťažidlo jej vypadlo z ruky na dlážku.

„Ach jaj, Kate. Kate, Kate, Kate,“ opakoval potichu. Pod nohami mu praskalo sklo, keď prešiel k dverám a zamkol ich.

„Peter... ja... Ani by mi nezišlo na um, že by si... Mojou úlohou je vyšetrovať...“

Triasol sa, ale jeho pohyby boli pokojné, keď zamieril k telefónu. Jediným rýchlym pohybom ho vytrhol zo steny, ešte stále napojený na kovovú konzolu. Kate sa mykla, keď klinčeky, ktorými bol drôt pripevnený k stene, vyleteli a rozprskli sa po linoleu. Vytrhol kábel zo zásuvky a položil telefón na kuchynskú linku pri chladničke.

„Zvláštne. Sama si povedala, že vrah raz určite urobí chybu... Klúče... Tie sprosté klúče.“ Urobil krok smerom k nej.

„Nie. Nie. Nielen klúče,“ povedala Kate. Keby spravil ešte krok vpred, zablokoval by jej únikovú cestu z kuchyne.

„Termoska...“ Pokrútil hlavou a zasmial sa. Bol to chladný kovový zvuk. Bez humoru.

Kate sa vrhla do obývačky, kde sa jej nabíjal mobil, ale on bol rýchlejší. Schmatol ju zozadu za vlasy, zvrtol ju a sotil do dverí vysokej chladničky. Na jednej strane tváre jej explodovala bolesť, ale už bol na nej, skrúcal jej plecia, aby sa k nemu obrátila čelom, a jednou rukou ju schmatol za krk.

„Bývaš v dosť drsnej oblasti,“ povedal pokojne a plecami a ľavou nohou ju pritisol k dverám chladničky. Pravou ru-

kou jej zovrel hrdlo. Kopla ho z boku do nohy, pokúsila sa zaťať mu nechty do tváre a krku, ale laktami jej zablokoval ruky. „Niekoľko sa k tebe vlámal. Prekvapila si ho. Spanikáril a zabil ťa.“

Prstami jej pevnejšie zovrel hrdlo. Nemohla dýchať a jeho tvár, ktorá sa nad ňou týčila, sa začala zahmlievať. Šmátrala okolo seba, nahmatala okraje kuchynskej linky. Peter sa pritisol k jej hrudi a pocítila, ako z nej jeho sila vytláča posledné zvyšky vzduchu. Prasklo jej rebro a z úst sa jej vydral výkrik.

„Vyšetrovanie tvojej vraždy si vezmem na starosť ja. Tragická smrť vychádzajúcej policajnej hviezdy.“

Kate sa zvlínala a vzpierala, podarilo sa jej trochu vyslobodiť ľavé rameno. Rukou šmátrala po okraji kuchynskej linky a našla telefón na mieste, kde ho Peter nechal. Nemala veľkú silu, keď sa ním zahnila, ale ostrý okraj kovovej konzoly zasiahol Petra do líca a presekol mu pokožku nad okom.

Jeho zovretie na okamih povolilo a dokázala ho odsotiť. Šokovane cúvol, z rany na čele sa mu valila krv.

Kate zdvihla telefón na konzole a priblížila sa k nemu, ani necítila pod chodidlami črepy. Peter cúval a vyplúval krv. Vrhol sa k držiaku na nože pri dreze a jeden vytiahol.

Nože! Prečo som si nespomenula na nože? pomyslela si. Zvrtila sa a rozběhla sa do obývačky, ale potkla sa a pristála na telefóne, až jej vyrazilo dych. Prevrátila sa a pokúsila sa vstať, ale už na ňu skočil. Vrazil jej do tváre, márne kopala a metala sa, aj tak ju odvliekol do spálne a hodil ju na posteľ. Hlavou narazila do čela postele a pred očami sa jej zjavili hviezdičky. Župan mala rozhalený a pod ním bola nahá. Vyliezol na ňu, tvár mal zamazanú od krvi, až mu sčerveneli očné bielka a jeho úsmev pôsobil ešte šialenejšíe.

Kľakol si na jej bedrové kosti, stiahol jej dolu zápästia a priľahol jej ich kolenami.

Zdvihol nôž a prešiel jej hrotom čepele po bradavkách a dole k pupku, zatlačil čepeľ do pokožky. Ostrá oceľ jej bez odporu prenikla cez mäso a brušné svaly. Od bolesti zvrieskla, neschopná pohybu. Na bruchu sa jej strašnou rýchlosťou vytvorila kaluž krvi. Peter pokojne zvrtol nôž a ťahal ho krížom cez brucho až k srdcu. Nôž jej zavadil o rebro.

Peter sa nahol bližšie, medzi rozťahnutými perami mu prebleskovali zuby s ružovými ťakmi. Bolesť bola neznesiteľná, ale Kate pozbierala zvyšky síl, zmietala sa a zápasila, uvoľnila si koleno a mocne mu ním vrazila do slabín. Peter zastonal, spadol dozadu z postele a pristál na dlážke.

Kate pozrela na nôž, ktorý jej trčal z brucha. Krv vsakovala do bieleho županu aj do posteľnej bielizne. *Nevytahuj nôž, ozval sa jej v hlave hlas. Ak ho vyťahneš, vykrvácaš.* Peter začal vstávať, oči mal šialené od hnevu a ružové od krvi, čo mu tiekla z hlavy. Spomenula si na všetky jeho obeť, na všetky mladé dievčatá, ktoré umučil. Hnev v nej vyvolal nával adrenalínu a energie. Schmatla lávovú lampu na nočnom stolíku a tresla mu ťažkou sklenenou fľašou s olejom a voskom po hlave, raz, dvakrát, a potom znehybnel, podivne klesol, nohy sa mu rozťahli smerom von.

Kate pustila lampu. Od bolesti v bruchu takmer stratila vedomie a musela zapojiť všetku silu vôle, aby si nevyťahla nôž, keď krívala do obývačky a čepeľ sa pri pohybe posúvala. Našla svoj mobil a vytočila tiesňové číslo. Nadiktovala svoje meno a adresu a povedala, že Kanibal z Deviatich brestov je detektív hlavný inšpektor Peter Conway a že sa ju práve pokúsil zabiť v jej byte.

Až potom vypustila z ruky mobil a stratila vedomie.

O PÄTNÁŠŤ ROKOV NESKÔR

SEPTEMBER 2010

1

Bolo sivé ráno koncom septembra, keď Kate kráčala po piesočných dunách. Na sebe mala čierny neoprénový oblek, cez lakeť jej viseli plavecké okuliare. Po suchom piesku stúpala pomedzi zvlnené duny porastené bledožltými stebkami pieskomilky, pod bosými chodidlami jej praskala tenká vlhkejšia kôra, ktorú vytvorila odstrekujúca morská voda.

Pláž bola opustená a dnes ráno bol ďaleký odliv, obnažil zopár pásov čiernej horniny, kým sa vrátia vlny. Obloha bola sivá s perleťovým nádychom, ale smerom k obzoru sa menila na čierny uzol mrakov. Kate objavila plávanie v mori pred šiestimi rokmi, keď sa presťahovala na južné pobrežie Anglicka. Thurlow Bay, kde bývala, bol vzdialený osem kilometrov od univerzitného mesta Ashdean, kde teraz prednášala kriminológiu.

Každé ráno bez ohľadu na počasie plávala v mori. Vtedy mala pocit, že naozaj žije. Dvíhalo jej to náladu a poskytovalo protijed na temnotu, ktorú si nosila v srdci. Keď odhalila Petra Conwaya ako Kanibala z Deviatich brestov, takmer ju to zabilo, ale ešte horšie boli neskoršie dôsledky tejto udalosti. Tlač odhalila jej sexuálny vzťah s Conwayom a v súdnom procese, ktorý nasledoval, to zohralo významnú úlohu. Aj o pätnásť rokov neskôr mala stále pocit, že sa musí dávať dohromady.

Kate sa vynorila z dún, vnímala, ako piesok vlhne a pevnie, čím bližšie bola k vode. Prvá vlna sa rozbila o niekoľko metrov od miesta, kde zastala, aby si nasadila plavecké okuliare, a voda jej vystúpila až po kolená. Za najchladnejších dní sa jej more zarezávalo do pokožky ako nôž, ale ani

vtedy necúvla. V zdravom tele skutočne sídlil zdravý duch. A toto bola iba voda. Dobre vedela, ako naozaj reže nôž. Pätnástcentimetrová jazva na podbruší bola vždy prvým miestom, kde cítila chlad.

Ponorila ruky do príboja a pocítila, ako ju ťahá so sebou, keď sa vracal, nechal ju však stáť na mokrom piesku s niekoľkými pásmi zelenej morskej trávy medzi prstami. Otriasla si ich, zopla si vlasy, ktoré už trochu šediveli, a na hlavu si natiahla elastický pás plaveckých okuliarov. Prihnala sa ďalšia vlna, narazila do nej, zdvihla sa jej až k bokom. Obloha ešte väčšmi stmavla a Kate na tvár dopadli teplé dažďové kvapky. Strmhlav skočila do prelamujúcej sa vlny. Obklopila ju voda a Kate vyštartovala, mocne koplá nohami. Cítila sa štíhla, rýchla ako šíp, čo preletí príbojom pod hrebeňmi vln. Videla na dno, až tam, kde piesok zakrátko vystriedali chmúrne skaliská.

Hukot vody sa stupňoval a tíchol, keď vždy po štyroch tempách vystrčila hlavu z vody, aby sa nadýchla, a ďalej plávala k búrke. Už bola dosť ďaleko, prebýjala sa cez protitlak vln, ktoré sa valili k pobrežiu. Spomalila, chvíľu sa vznášala na chrbte, stúpala a klesala spolu s vlnami. Znovu zaburácal hrom, tentoraz hlasnejšie. Kate sa obzrela na svoj dom prilepený hore na skalnatom myse. Bol pohodlný a ošarpaný a sedel na samom konci celého radu domov, medzi ktorými sa tiahli široké medzery, vedľa obchodu pre surfistov a snackbaru, ktorý na zimu zatvorili.

Vo vzduchu praskala statická elektrina – búrka bola blízko, ale more sa utíšilo. Kate zadržala dych a ponorila sa pod hladinu, ťah vln sa v hĺbke oslabil, čím nižšie klesalo jej telo k piesočnému dnu. Popri nej sa kĺzali studené prúdy. Tlak stúpala.

Petra Conwaya sa jej nikdy nepodarilo celkom dostať z hlavy. Občas ráno, keď jej aj vstávanie z postele pripadalo ako herkulovská úloha, rozmýšľala, či je preňho každý deň taký ťažký. Peter mal doživotne zostať za mrežami. Bol ostro sledovaný väzeň, netvor, ktorého živil a opatroval štát, ale ani raz nepoprel, čo spáchal. V porovnaní s ním bola Kate kladná hrdinka, ale pri jeho dolapení takmer prišla o kariéru a povest' a stále bojovala o zvyšky svojho normálneho života. A tak uvažovala, kto z nich dvoch vlastne dostal doživotný trest. Dnes sa k nemu cítila byť ešte bližšie. Dnes totiž mal byť témou jej prvej prednášky.

S pľúcami napnutými na prasknutie Kate dvakrát mocne vykopla, prerazila hlavou hladinu a vydala sa naspäť k pobrežiu. Ďalej hrmelo, breh sa blížil a ona sa viezla na rastúcich vlnách, cítila, ako jej srdce pumpuje krv, ako ju na pokožke štekľí slaná voda. Za ňou sa zdvihla mohutná vlna, preliala sa rovno na ňu, zachytila ju, podrazila jej nohy, stiahla ju so sebou na piesčité dno a Kate cítila adrenalín z jazdy na vlne, až kým nemala zase piesok pevne pod nohami a nebola bezpečne na súši.

***

Univerzitná poslucháreň bola veľká, zaprášená a ošumelá, s nekonečnými radmi sedadiel, ktoré jedno nad druhým stúpali až po strop. Kate sa zo svojho malého okrúhleho pódia, od katedry, rada pozerala, ako sa do nich usádzajú študenti. Šokovalo ju, ako málo si všimajú svoje okolie – všetci zahľbení do mobilov, takmer ani nezdvihli pohľad, keď si sadali na miesta.

Ku Kate sa pripojil jej asistent Tristan Harper, vysoký, dobre stavaný muž krátko po dvadsiatke. Mal tmavé nakrátko ostrihané vlasy a svalnaté predlaktia pokryté komplikovaným tetovaním. Nosil uniformu mužov v akademickom prostredí – béžové nohavice a kockovanú košeľu s vyhrnutými rukávami. Od kolegov sa líšil len v tom, že odmietal bledé mokasíny či tmavé poltopánky a dnes prišiel v červených vysokých teniskách značky Adidas.

Zohol sa a skontroloval krúžok s diapozitívami, ktorý pripravil ku katedre.

„Na túto prednášku sa veľmi teším,“ povedal a podal Kate diaľkové ovládanie. Usmial sa a odišiel na miesto. O niekoľko sekúnd zhaslo svetlo a poslucháreň sa ocitla v tme. Zaznelo mrmlanie a vzrušený šepot a Kate uvidela tváre študentov osvetlené mobilnými displejmi. Počkala, kým stíchnu, potom stlačila gombík na diaľkovom ovládaní projektora.

„KANIBAL Z DEVIATICH BRESTOV“ – zasvietilo na veľkom plátne.

Študenti zborovo zhíkli, keď nápis vystriedala veľká fotografia z miesta činu. Pochádzala z vrakoviska áut. Nahé telo tínedžerky ležalo na boku v pošliapanom blate hneď vedľa hromady hrdzavejúcich nabúraných áut. Kopy vrakov sa tiahli do diaľky, v pozadí sa mihotala hmlistá silueta Londýna s dvoma komínmi elektrárne v Battersea. Na jednej hromade áut sedela osamelá vrana a civela dole na mŕtvolu. Blato a živly sfarbili telo dohrdzava, ako keby bolo z kovu – nejaký malý groteskný predmet, ktorý jeho pôvodný majiteľ odhodil.

„Prihlásili ste sa na cyklus prednášok, ktorý sa nazýva *Ikony zločinu* a analyzuje našu posadnutosť vraždou a sériový-

mi vrahmi. Preto je príznačné, že začnem sériovým vrahom, ktorého som poznala. Je ním Peter Conway, bývalý hlavný inšpektor metropolitnej polície, dnes známy ako Kanibal z Deviatich brestov. Mladá žena na fotografii je jeho prvá obeť – Shelley Norrisová...“ Kate vystúpila zo žiary projektora a zastala na boku katedry. „Ak vás tento záber rozrušil, je to v poriadku. Taká má byť normálna reakcia. Ak chcete študovať kriminológiu, musíte zostúpiť do bahna k spodine ľudstva. Fotografia vznikla na vrakovisku na ulici Nine Elms Lane v londýnskej lokalite Deväť brestov v marci roku 1993,“ pokračovala Kate a posunula koliesko projektora. Objavil sa panoramatický záber na telo mladej ženy zozadu, ležiace vo vysokej tráve. Nad okolitými stromami visela hmľa.

„Druhou obeťou bola pätnásťročná Dawn Brockhurstová. Jej telo sa našlo v areáli Beckenham Place Parku v Kente.“ Na ďalšom zábere bolo telo spredu a zblízka. Namiesto tváre malo len krvavú kašu a z nej vyčnievala časť spodnej čeľuste s radom zubov.

„Kent, na hraniciach Londýna, patrí k miestam s najvyššou populáciou divo žijúcich líšok v rámci Spojeného kráľovstva. Telo zavraždenej objavili až po niekoľkých dňoch a igelitové vrečko, ktoré mala natiiahnuté na hlave, líšky strhli a obžrali časť tváre.“ Kate im ponúkla ďalší diapozitív, detail stôp po pohryznutí. „Kanibal z Deviatich brestov svoje obeť rád hrýzol, ale keďže telo nebohej Dawn poškodili živly, tieto stopy zubov polícia mylne pripísala líškam. Preto sa okamžite neodhalila súvislosť medzi prvými dvoma vraždami.“

Ozvalo sa zadunenie – jedno drevené sedadlo zaklaplo a študentka v strede posluchárne sa zdvihla a vybehla von, zakrývajúc si dlaňami ústa.

Kate posúvala diapozitívy, takže uvideli Petrovu ďalšiu obeť, a uzavrela celý cyklus fotografiou štvrtej obeť: Catherine Cahillovej. V duchu sa vrátila do toho studeného daždivého večera v Crystal Palace Parku, pod horúce reflektory vo forenznom stane, ktoré zosilnili pach hnijúceho mäsa, ale zároveň zvýraznili arómu trávy, takže rozvoniavala ako za letného dňa. Catherinine oči, ako zízajú cez igelit tesne natiahnutý na hlave. A po tom všetkom Peter, ako zakrýva uterákmi sedadlá v aute, aby sa nezašpinili.

Kate stlačila gombík a na plátne zasvietil portrét Petra Conwaya, fotografia z jeho policajného preukazu, ktorá vznikla v roku 1993. Usmieval sa na nej v uniforme metropolitnej polície aj s čiapkou. Pekný, charismatický muž.

„Peter Conway. Cez deň váženy policajt, v noci sériový vrah.“

Kate vyrozprávala celý príbeh o tom, ako pracovala po Conwayovom boku a ako dospela k podozreniu, že by mohol byť Kanibalom z Deviatich brestov, konfrontovala ho a len tak-tak vyviazla živá.

Na nasledujúcom zábere bol jej byt tesne po tom, ako ju Peter napadol. Termoska a kľúče boli na kuchynskom stole, označené číslami ako dôkazový materiál. Nábytok v obývačke, starý a ošumelý, potom jej spálňa. Vlhká, odlupujúca sa tapeta, na okrajoch skrútená, so vzorkou žltých, oranžových a zelených kvetov, široká posteľ, na nej zakrvavený paplón nahrnutý na hromádku. Hrče stuhnutého oranžového vosku a skla z rozbitej lávovej lampy, ktorou ho udrela.

„Len málo chýbalo a bola by som sa stala piatou obeťou Kanibala z Deviatich brestov. Bránila som sa. Bodol ma do brucha, ale zachránila ma rýchla lekárska pomoc. Lekári zároveň vypumpovali Petrovi žalúdok, kde sa našli čias-